



Конници въ Добруджа

Чичо Куцаръ каза на своето внуке Пенито:

— Ела съ мене, чедо, да гледашъ и да запомнишъ. Нашитъ войници идатъ. Конници влизатъ въ Добруджа.

— Не ща, чичо! Я ми вижъ колънетъ! И двата ми крачола сж продънени. Не съмъ за посрѣщане.

— Нѣма нищо, момчето ми. Нашитъ гащи сж скжсани, но сърдцата ни сж юнашки. Хайде, че закъснѣхме!

Чичо Куцаръ хвана Пенито за ржка и го поведе къмъ селскитъ хармани, кждето бѣше се сринало цѣлото село да посрещне гоститъ. Българскитъ войници влѣзоха въ село Пчелинъ подиръ пладне. Чудно слънце трептѣше надъ Добруджа, когато заехтъ черковната камбана. Дѣдо Кръстанъ, кметътъ, бѣше поржчалъ да издигнатъ една арка отъ джбова шума, украсена съ слънчогледи. Едно конно отдѣле-

ние се спусна по хълма между високитъ царевици. Най-напредъ вървѣше единъ офицеръ, на бѣлъ конь. Подире му препускаха войницитъ — на черни като смола коне. Конскиятъ тропотъ изпълни сърдцата на пчелинци съ вълнение. Всички онѣмѣха отъ радостъ, когато конницитъ приближиха. Дѣдо Кръстанъ стоеше предъ арката и стискаше единъ дървенъ подносъ, върху който бѣха сложили соль и хлѣбъ. Ржката му треперѣше. Щомъ отдѣлението приближи арката, офицерътъ съ високъ гласъ изкомандва нѣщо и конетъ мигомъ замръзнаха на мѣстата си.

Стариятъ кметъ сне калпака си и започна:

— Живи бѣхме да ви дочакаме, мили братя, въ старата бащина земя. Докато ви нѣмаше — ние живѣхме въ тъмнина. Сега пакъ настана свѣтлина. Добре дошли, скжпи момчета! Добре дошли, со-